

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE

DECIZIE

31 mai 2016

mun. Chișinău

Colegiul lărgit în următoarea componență:

Președinte: Ursache Petru

Judecători: Toma Nadejda, Timofti Vladimir, Alerguș Constantin și Moraru Petru

judecînd, fără citarea părților, recursul ordinar, declarat de procurorul în Procuratura de nivelul Curții de Apel Chișinău, Cătălin Scutelnic, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 09 octombrie 2015, în cauza penală în privința lui

Milinceanu Sergiu Vasile, născut la 27.04.1971, originar din s. Mingir, r-nul Hîncești, domiciliat în mun. Chișinău, str. Iazului, 1, ap. 45.

Termenul de examinare a cauzei:

Prima instanță: 14.01.2015 – 20.03.2015;

Instanța de apel: 04.05.2015 – 09.10.2015;

Instanța de recurs: 15.01.2016 – 31.05.2016.

A C O N S T A T A T:

1. Prin sentința Judecătoriei Hîncești din 20 martie 2015, Milinceanu Sergiu a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 248 alin. (5) lit. d) Cod penal, la 4 (patru) ani închisoare cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis.

În conformitate cu art. 90 Cod penal, pedeapsa aplicată lui Milinceanu Sergiu a fost suspendată condiționat pe un termen de probă de 1 (unu) ani, dacă nu va săvîrși o nouă infracțiune și prin comportamentul exemplar va îndreptăți încrederea ce i s-a acordat, cu obligarea să nu-și schimbe domiciliul fără consimțămîntul organului competent.

Măsura preventivă, obligația de nepărăsire a localității, în privința lui Milinceanu Sergiu s-a menținut aceeași, pînă la intrarea sentinței în vigoare.

Corpurile delictive: extrasele din sistemul informațional al poliției de frontieră, copiile autentificate a declarațiilor vamale din 16.10.2010 și 20.12.2010, documentul - răspunsul Autorității Naționale de Administrare Fiscală din România - se vor păstra

la materialele cauzei penale.

2. Pentru a pronunța sentința, instanța a stabilit, că Milinceanu Sergiu, la 16.10.2010, orele 13:20, avînd asupra sa suma de 41000 euro, echivalentul la 653302 lei și, urmărind scopul trecerii ilegale peste frontiera vamală a Republicii Moldova a mijloacelor financiare în valută, în proporții deosebit de mari, cunoscînd despre faptul că conform Legii nr. 1569-XV din 20.12.002 „Cu privire la modul de introducere și scoatere a bunurilor de pe teritoriul RM de către persoanele fizice” era obligat să declare în scris organelor vamale, la scoaterea de pe teritoriul Republicii Moldova a valutei străine ce depășește suma de 10000 euro, s-a prezentat la punctul de control și trecere a frontierei de stat Leușeni-Albița și, nedeclarînd organului vamal mijloacele financiare, le-a trecut ilegal peste frontiera vamală, intrînd pe teritoriul României.

Tot el, la 20.12.2010, orele 20:56, avînd asupra sa suma de 30000 euro, echivalentul în lei la 487746 lei, urmărind scopul trecerii ilegale peste frontiera vamală a RM a mijloacelor financiare în valută, în proporții deosebit de mari, cunoscînd despre faptul că conform Legii RM nr. 1569-XV din 20.12.002 „Cu privire la modul de introducere și scoatere a bunurilor de pe teritoriul RM de către persoanele fizice” era obligat să declare în scris organelor vamale, la scoaterea de pe teritoriul RM a valutei străine ce depășește suma de 10000 euro, s-a prezentat la punctul de control și trecere a frontierei de stat Leușeni-Albița și, nedeclarînd organului vamal mijloacele financiare, le-a trecut ilegal peste frontiera vamală, intrînd pe teritoriul României.

Astfel, pe parcursul perioadei 16.10.2010-20.12.2010 inculpatul Milinceanu Sergiu a trecut peste frontiera vamală a Republicii Moldova, fără a declara organelor vamale suma de 71000 euro, echivalentul la 1141048,20 lei, ceea ce reprezintă proporții deosebit de mari.

3. Nefiind de acord cu sentința nominalizată au declarat apeluri avocatul Duluța Petru în numele inculpatului și inculpatul Milinceanu Sergiu, solicitînd casarea sentinței, rejudecarea cauzei, cu pronunțarea unei noi hotărîri potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care să fie achitat Milinceanu Sergiu.

3.1. În motivarea apelului avocatul Duluța Petru a invocat următoarele argumente:

- vina inculpatului nu a fost demonstrată prin probe pertinente și concludente, care ar fi dezvăluit clar acțiunile de contrabandă;

- instanța de fond nu a analizat și nici nu a respins declarațiile lui Milinceanu Sergiu, probe prezentate de apărare, care exclud participarea lui în acțiuni de contrabandă. Pe lîngă faptul, că inculpatul nu este obligat să-și demonstreze nevinovăția, vina urmează a fi dovedită de către acuzator, care mai are și obligația de a scoate la iveală și circumstanțele de dezvinovățire;

- acuzarea nu a adus în instanța de judecată martori, astfel că concluzia, că în vama Moldovei Milinceanu Sergiu avea cu sine valută este o simplă deducție;

- este absolut eronată concluzia bazată pe declarațiile unui inspector vamal din

Romania, Costache, care a dat explicații în cadrul urmăririi penale, fără a confirma aceasta și în instanța de fond;

- concluzia lui Costache, că Milinceanu Sergiu nu putea primi banii în România nu are o argumentare logică și nu poate fi pusă la baza unei sentințe de condamnare;

- astfel de probe, ca documentele din România nu corespund cerințelor Codului de procedură penală, nu corespund cerințelor privind crearea comisiilor rogatorii.

3.2. În motivarea apelului inculpatul Milinceanu Sergiu a invocat următoarele:

- instanța de fond nu a luat în considerare declarațiile inculpatului, s-a bazat pe unele probe care se contrazic între ele și care, potrivit apărării confirmă, mai mult nevinovăția inculpatului decât vinovăția;

- instanța de fond se bazează pe o singură probă și anume - răspunsul Biroului Vamal Leușeni din 03.06.2011, în care se indică că Biroul Vamal Leușeni nu dispune de informație referitoare la declararea de către inculpatul Milinceanu Sergiu a careva mijloace financiare în perioada 16.10.2010-20.12.2010, precum și faptul că nu a completat careva declarații privind scoaterea mijloacelor bănești la postul vamal Leușeni-Albița, aceasta, de asemenea fiind o probă în confirmarea declarațiilor inculpatului.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 09 octombrie 2015, au fost admise apelurile avocatului Duluța Petru în numele inculpatului și a inculpatului Milinceanu Sergiu, a fost casată sentința Judecătoriei Hîncești din 20.03.2015 și a fost pronunțată o nouă hotărîre potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care:

A fost achitat inculpatul Milinceanu Sergiu Vasile învinuit în baza art. 248 alin. (5) lit. d) Codul penal, pe motiv că nu s-a constatat fapta infracțiunii, cu revocarea măsurii preventive.

Corpurile delictive: extrasele din sistemul informațional al poliției de frontieră, copiile autentificate a declarațiilor vamale din 16.10.2010 și 20.12.2010, documentul - răspunsul Autorității Naționale de Administrare Fiscală din România s-a dispus de păstrat anexate la materialele cauzei penale.

5. În motivarea soluției adoptate, instanța de apel a constatat că în momentul ieșirii din Republica Moldova prin postul vamal Leușeni-Albița la inculpatul Milinceanu Sergiu Vasile nu au fost depistate nemijlocit mijloace bănești care depășesc cuantumul de 10000 euro, iar potrivit răspunsului Biroului Vamal Leușeni din 03.06.2011, prin care se indică că Biroul Vamal Leușeni nu dispune de informație referitoare la declararea de către inculpatul Milinceanu S. a careva mijloace financiare în perioada 16.10.2010- 20.12.2010, se confirmă faptul că inculpatul nu dispunea de mijloace bănești și nu a declarat careva sume de bani impunătoare în momentul trecerii frontierei de stat dintre Republica Moldova și România (postul vamal Leușeni -Albița).

Potrivit informației din rapoartele întocmite de vama română din 02.03.2011,

privind operațiunile cu sume în numerar declarate, care sînt egale sau depășesc echivalentul la 10000 euro, pe parcursul perioadei octombrie 2010-ianuarie 2011 în PTF Albița, se confirmă că inculpatul Milinceanu Sergiu la 16.10.2010, a declarat în vamă suma de 41000 euro, la rubrica destinației plății - investiții, iar la 20.12.2010 a declarat în vamă suma de 30000 euro, la rubrica destinației plății-cumpărare auto.

Declarațiile inculpatului Milinceanu Sergiu, instanța de apel le-a considerat corespunzătoare adevărului, deoarece atît la urmărirea penală cît și în ședințele instanței de fond și celei de apel acesta a dat declarații consecvente, concludente, iar pe parcursul judecării cauzei n-au fost aduse careva probe pertinente, concludente, utile și veridice, care ar corobora între ele și ar demonstra existența faptei infracțiunii incriminate inculpatului.

Astfel, a conchis instanța de apel că versiunea inculpatului Milinceanu Sergiu că, nu a scos mijloace bănești prin postul vamal Leușeni-Albița, dar i-a primit de la o persoană necunoscută la trecerea frontierei de stat dintre România și Germania, pentru a procura cu acești bani un automobil de model „Toyota” din Germania pentru o altă persoană, aceasta fiind sursa sa de existență, nu a fost combătută prin alte probe prezentate de către acuzare, declarațiile inculpatului fiind în coroborare cu înscrisurile prezentate la materialele dosarului.

Instanța de apel a menționat că, o sentință de condamnare privind constatarea vinovăției inculpatului de săvîrșirea infracțiunii nu poate fi întemeiată pe presupuneri, iar toate dubiile în probarea învinuirii care nu pot fi înlăturate se interpretează în favoarea inculpatului.

Prin urmare, instanța de apel a ajuns la concluzia că, presupunerea primei instanțe precum că inculpatul Milinceanu Sergiu ar fi avut mijloace bănești ce depășesc suma de 10000 euro și nu le-a declarat în momentul trecerii frontierei vamale a Republicii Moldova, nu are la bază nici o probă, ci este doar o concluzie a instanței de fond că din moment ce inculpatul deținea mijloace bănești în valoare de 41000 euro, și corespunzător, 30000 euro la postul vamal de la ieșirea din România, atunci se deduce că Milinceanu Sergiu ar fi avut acești bani și la intrarea în România, corespunzător, la ieșirea din Republica Moldova.

Astfel, instanța de apel consideră că este greșită concluzia primei instanțe despre faptul că Milinceanu Sergiu la punctul de control și trecere a frontierei de stat Leușeni-Albița avea cu sine valuta străină în cuantumul în care i se incriminează, deoarece este o simplă deducție, care nu poate fi nicicum probată. Or, nu poate fi reținută concluzia primei instanțe precum că nu este logic ca o persoană absolut străină să transmită sume impunătoare de bani, fără verificarea a careva acte și fără întocmirea a careva înscrisuri.

Instanța de apel, a considerat că vinovăția lui Milinceanu Sergiu în săvîrșirea infracțiunii prevăzute de art. 248 alin. (5) lit. d) Cod penal nu a fost dovedită prin probe suficiente, pertinente, concludente și utile, administrate în conformitate cu legea procesuală penală, și că lipsește componenta acestei infracțiuni, iar sentința de condamnare, adoptată de către Judecătoria Hîncești este neîntemeiată.

Menționează instanța de apel că probele și documentele anexate la materialele dosarului, prezentate de acuzare întru învinuirea lui Milinceanu Sergiu nu constată existența faptei infracțiunii.

Instanța de apel a statuat că, în cadrul examinării cauzei nu au fost prezentate probe care să demonstreze că Milinceanu Sergiu a comis infracțiunea prevăzută de art. 248 alin. (5) lit. d) Cod penal - *săvârșirea infracțiunii de contrabandă, adică trecerea ilegală peste frontiera vamală a Republicii Moldova a mijloacelor financiare în valută, în proporții deosebit de mari, fără declararea acestora*, deoarece nu s-a constatat fapta infracțiunii, motiv din care a concluzionat că inculpatul urmează să fie achitat.

A statuat instanța de apel că prin prisma art. 8 și art. 389 Cod de procedură penală, persoana acuzată de săvârșirea unei infracțiuni este prezumată nevinovată atâta timp cât vinovăția sa nu-i va fi dovedită, că concluziile despre vinovăția persoanei de săvârșirea infracțiunii nu pot fi întemeiate pe presupuneri și că toate dubiile în probarea învinuirii care nu pot fi înlăturate, se interpretează în favoarea bănuțitului, învinuitului, inculpatului; că sentința de condamnare se adoptă numai în condiția în care, în urma cercetării judecătorești, vinovăția inculpatului în săvârșirea infracțiunii a fost confirmată prin ansamblul de probe cercetate de instanța de judecată. Sentința de condamnare nu poate fi bazată pe presupuneri.

Reieșind din circumstanțele cauzei, instanța de apel a conchis că instanța de fond, incorect a constatat existența faptei infracțiunii prevăzute de art. 248 alin. (5) lit. d) Cod penal și vinovăția lui Milinceanu Sergiu în comiterea acesteia, concluzionând despre necesitatea achitării inculpatului din motiv că nu a fost constatată existența faptei infracțiunii.

6. Nefiind de acord cu decizia instanței de apel, la 27.11.2015 procurorul în Procuratura de nivelul Curții de Apel Chișinău, Cătălin Scutelnic declară recurs ordinar, solicitând casarea deciziei instanței de apel și menținerea sentinței.

În motivarea recursului ordinar declarat, procurorul invocând prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, drept temei pentru declararea recursului, a indicat următoarele argumente:

- instanța de apel a dat o apreciere greșită probelor din dosar, cu derogare de la prevederile art. 101 Cod de procedură penală, punând accentul doar pe depozițiile și versiunea inculpatului, care nu coroborează cu celelalte probe administrate pe caz;

- hotărîrea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, iar motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărîrii;

- instanța de apel nu a ținut cont și nu a apreciat totalitatea probelor ce dovedesc vinovăția lui Milinceanu Sergiu, care au fost considerate ca admisibile, iar ulterior apreciate în mod superficial, fără a fi evidențiate acele derogări evidente, prin care s-a tins și chiar s-a reușit a induce în eroare instanța de apel. Instanța de apel nu era în drept să dispună o altă hotărîre în baza aceluiași probe fără să le fi cercetat nemijlocit și în instanța de apel;

- invocă că conform probelor cercetate în ședința de judecată a fost dovedit cu

certitudine că inculpatul Milinceanu Sergiu la data de 16.10.2010 și 22.12.2010 a traversat frontiera de stat și la intrarea pe teritoriul României a declarat în vamă valuta introdusă. Inculpatul Milinceanu Sergiu la traversarea frontierei de stat a Republicii Moldova la ieșire nu a declarat careva sume de bani ca în același timp, la intrarea pe teritoriul României să declare că are asupra sa și introduce în țara vecină sumele de 41000 euro și 30000 euro;

- instanța de apel în mod eronat a apreciat declarațiile inculpatului Melinceanu Sergiu care a indicat că a primit sumele de bani indicate între vămi și la ieșirea din Republica Moldova nu deținea asupra sa aceste sume bănești, deoarece aceste fapte sunt combătute prin rezultatele comisiei rogatorii prezentate de autoritățile României;

- sînt dubioase declarațiile inculpatului Melinceanu Sergiu că a primit și predat sume de bani atît de mari unei persoane necunoscute, fără întocmirea cărorva acte confirmative în acest sens sau cel puțin fără măcar a stabili identitatea acelei persoane de la care primește sau căreia îi predă sumele de bani indicate;

- instanța de apel, a reluat cercetările judecătorești, fără însă a emite încheiere motivată în acest sens, încălcînd astfel prevederile art. 383 Cod de procedură penală;

- de asemenea, după reluarea cercetării judecătorești de către instanța de apel au fost încălcate prevederile art. 383 alin. (3) Cod de procedură penală, conform căruia „după reluarea cercetării judecătorești suplimentare instanța ascuță din nou dezbaterile judiciare și oferă ultimul cuvînt inculpatului”. Menționează că, în ședința din 09.10.2015, inculpatul Milinceanu Sergiu nu s-a prezentat, iar conform explicațiilor avocatului său, dînsul se afla în acel moment în serviciu.

7. În conformitate cu prevederile art. 431 alin.1) pct. 1¹) Cod de procedură penală, avocatul Duluța Petru în numele inculpatului Milinceanu Sergiu a depus referință privind opinia sa asupra recursului declarat, solicitînd declararea inadmisibilității acestuia ca fiind vădit neîntemeiat.

8. Judecînd recursul declarat, în raport cu actele cauzei, Colegiul lărgit concluzionează că acesta urmează a fi admis, cu casarea totală a deciziei contestate și dispunerea rejudecării cauzei în aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată, reieșind din următoarele considerente.

Potrivit conținutului recursului declarat, procurorul invocă temei de drept prevederile art. 427 alin.(1) pct. 6) Cod de procedură penală, și anume: *hotărîrea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, iar motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărîrii*, temei care și-a găsit reflectare în decizia atacată, reieșind din următoarele considerente.

Conform prevederilor art. 435 alin. (1) pct. 2) lit. c) Cod de procedură penală, judecînd recursul, instanța de recurs este în drept să îl admită, să dispună rejudecarea de către instanța de apel, în cazul în care eroarea judiciară nu poate fi corectată de către instanța de recurs.

De asemenea, instanța de recurs verifică dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărîrea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

În conformitate cu prevederile art. 413 alin. (1) Cod de procedură penală, la judecarea apelului se aplică regulile generale pentru judecarea cauzelor în primă instanță, cu excepțiile prevăzute în Partea specială titlul II capitolul IV secțiunea 1.

Potrivit art. 7 alin. (1) Cod de procedură penală, procesul penal se desfășoară în strictă conformitate cu principiile și normele unanim recunoscute ale dreptului internațional, cu tratatele internaționale la care Republica Moldova este parte, cu prevederile Constituției Republicii Moldova și ale prezentului cod.

Colegiul penal constată din conținutul procesului-verbal al ședinței de judecată din 02.10.2015, că după ultimul cuvînt al inculpatului instanța de apel s-a retras în camera de deliberare, după care însă nu a pronunțat decizia, dar a dispus reluarea cercetării judecătorești cu fixarea datei ședinței de judecată pentru data de 09.10.2015 (f. d. 29 Vol. II).

Articolul 383 alin. (1) Cod de procedură penală, expres prevede că dacă în cursul deliberării instanța constată că o anumită circumstanță necesită concretizare pentru justa soluționare a cauzei, instanța poate relua cercetarea judecătorească prin încheiere motivată.

Contrar normei legale citate supra, instanța de apel a reluat cercetarea judecătorească, însă nu a emis încheiere motivată în acest sens.

Prin urmare, Colegiul penal conchide că instanța de apel, examinînd cauza menționată a încălcat normele de drept procesuale inserate la art. 383 alin. (1) Cod de procedură penală.

În afară de aceasta, potrivit prevederilor art. 383 alin. (3) Cod de procedură penală, după terminarea cercetării judecătorești suplimentare, instanța ascultă din nou dezbaterile judiciare și oferă ultimul cuvînt inculpatului.

Instanța de apel a încălcat prevederile art. 383 alin. (3) Cod de procedură penală, deoarece din conținutul procesului-verbal al ședinței de judecată din 09.10.2015 rezultă că după reluarea cercetării judecătorești, în prezența acuzatorului de stat și avocatului apărării instanța a ascultat din nou dezbaterile judiciare, însă inculpatului nu i-a fost acordat ultimul cuvînt.

În acest sens, Colegiul penal reține că în situația în care inculpatul Milinceanu Sergiu lipsea la ședința de judecată din 09.10.2015 instanța de apel urma să amîne ședința de judecată în temeiul prevederilor art. 383 alin. (2) Cod de procedură penală, care reglementează că la reluarea cercetării judecătorești, în caz de neprezentare a părților la pronunțare, instanța numește o nouă dată pentru ședință, ce nu poate depăși termenul de 15 zile de la data stabilită pentru pronunțare, cu citarea părților și a persoanelor interesate.

Astfel, Colegiul lărgit statuează că erorile procesuale admise de către instanța de apel nu pot fi reparate de către instanța de recurs în prezenta procedură, deoarece instanța de recurs nu poate substitui instanța care a judecat apelul.

Cu referire la argumentele acuzatorului de stat în recursul declarat precum că: *„instanța de apel a apreciat greșit probele din dosar, cu derogare de la prevederile art. 101 Cod de procedură penală, punînd accentul doar pe depozițiile și versiunea inculpatului, care nu coroborează cu celelalte probe administrate pe caz; hotărîrea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, iar motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărîrii; instanța de apel nu a ținut cont și nu a apreciat totalitatea probelor ce dovedesc vinovăția lui Milinceanu Sergiu, care au fost considerate ca admisibile, iar ulterior apreciate în mod superficial, fără a fi evidențiate acele derogări evidente, prin care s-a tins și chiar s-a reușit a induce în eroare instanța de apel. Instanța de apel nu era în drept să dispună o altă hotărîre în baza aceluiași probe fără să le fi cercetat nemijlocit și în instanța de apel”* instanța de recurs reține următoarele.

Colegiul lărgit consideră că argumentele recursului cu privire la nemotivarea de către instanța de apel a deciziei sale, sunt întemeiate.

Potrivit art. 414 Cod de procedură penală, instanța de apel, judecînd apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărîrii atacate pe baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din dosar, și oricăror probe noi prezentate instanței de apel sau cercetează suplimentar probele administrate de instanța de fond. Instanța de apel poate da o nouă apreciere probelor din dosar. Instanța de apel, este obligată să se pronunțe asupra tuturor motivelor invocate în apel.

Decizia instanței de apel, conform art. 417 Cod de procedură penală, trebuie să cuprindă fapta constatată de prima instanță și conținutul dispozitivului sentinței, fondul apelului și temeiurile de fapt și de drept care au dus după caz, la respingerea sau admiterea apelului, precum și motivele adoptării soluției date. Potrivit cerințelor aceluiași articol, chestiunile de fapt asupra cărora s-a pronunțat sau trebuia să se pronunțe prima instanță și care prin apel se transmit instanței de apel sunt: dacă fapta reținută ori numai imputată a fost săvîrșită ori nu, dacă fapta a fost comisă de inculpat și în ce împrejurări a fost comisă, dacă probele corect au fost apreciate prin prisma cumulului de probe anexate la dosar în conformitate cu art. 101 Cod de procedură penală.

La chestiunile de drept se referă cele ce țin de următoarele: dacă fapta întrunește elementele infracțiunii, dacă infracțiunea a fost corect calificată, dacă pedeapsa a fost individualizată și aplicată just, dacă normele de drept procesual penal sau administrativ au fost corect aplicate și hotărîrea adoptată să conțină răspuns la toate motivele invocate.

Analizînd cele expuse supra, Colegiul statuează că, instanța de apel, pripit a casat sentința instanței de fond și a pronunțat decizia de achitarea a inculpatului Milinceanu Sergiu învinuit în baza art. 248 alin. (5) lit. d) Cod penal, din motiv că fapta nu a fost săvîrșită de inculpat, fără a supune unei analize profunde cumulul de probe, adus în sprijinul învinuirii, prin prisma prevederilor art. 101 Cod de procedură penală, pronunțînd astfel o decizie nemotivată, care contrazice dispozitivul hotărîrii.

Colegiul penal menționează că potrivit art. 93 alin.(1) Cod de procedură penală, probele sînt elemente de fapt dobîndite în modul stabilit de prezentul cod, care servesc la constatarea existenței sau inexistenței infracțiunii, la identificarea făptuitorului, la constatarea vinovăției, precum și la stabilirea altor împrejurări importante pentru justa soluționare a cauzei.

Conform art. 100 alin. (4) Cod de procedură penală, toate probele administrate în cauza penală vor fi verificate sub toate aspectele, complet și obiectiv. Verificarea probelor constă în analiza probelor administrate, coroborarea lor cu alte probe, administrarea de noi probe și verificarea sursei din care provin probele, în conformitate cu prevederile prezentului cod, prin procedee probatorii respective, iar în conformitate cu art. 101 alin. (1) Cod de procedură penală, fiecare probă urmează să fie apreciată din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității ei, iar toate probele în ansamblu din punct de vedere al coroborării lor.

În acest sens, Colegiul lărgit menționează că instanța de apel în cazul în care nu a fost de acord cu aprecierea probelor de către instanța de fond și a ajuns la concluzia achitării inculpatului Milinceanu Sergiu învinuit în baza art. 248 alin. (5) lit. d) Cod penal, din motiv că fapta nu a fost săvîrșită de inculpat, urma să dezvăluie această concluzie, expunîndu-se asupra fiecărei probe aduse în sprijinul învinuirii și pusă la baza deciziei de achitare, fapt care însă nu a avut loc.

De asemenea instanța de apel, contrar prevederilor art. 414 alin.(1) și (2) Cod de procedură penală n-a verificat declarațiile date de inculpatul Milinceanu Sergiu în cadrul urmăririi penale și declarațiile examinate de prima instanță nu au fost date citirii în ședința de judecată, cu consemnarea lor în procesul-verbal (f. d. 25-33 Vol.II), punînd la baza deciziei declarațiile și probele materiale examinate de prima instanță, dar care n-au constituit obiectul examinării în instanța de apel.

Astfel, Colegiul penal constată că instanța de apel a pus la baza deciziei contestate conținutul declarațiilor așa cum acestea au fost expuse în sentință, însă fără a fi date citirii în ședința de judecată a instanței de apel, și fără consemnarea acestora în procesul-verbal, or, potrivit alin. (6) art. 414 Cod de procedură penală, instanța de apel nu este în drept să-și întemeieze concluziile pe probele cercetate de prima instanță, dacă ele nu au fost verificate în ședința de judecată a instanței de apel și nu au fost consemnate în procesul-verbal.

Avînd în vedere cele menționate supra, Colegiul lărgit conchide că instanța de apel a adoptat o hotărîre nemotivată, contrar prevederilor art. 417 Cod de procedură penală.

Astfel, Colegiul lărgit statuează că erorile procesuale admise de către instanța de apel, cad sub incidența prevederilor art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală și nu pot fi corectate în ordinea procedurii de recurs, motiv pentru care decizia instanței de apel urmează a fi casată total cu dispunerea rejudecării cauzei de către aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată, deoarece erorile enunțate nu pot fi corectate de către instanța de recurs.

În cadrul rejudecării cauzei, instanța de apel, urmează să țină cont de motivele indicate în prezenta decizie, care au servit temei de casare a soluției adoptate și, cu respectarea prevederilor art. 414 și 419 Cod de procedură penală, să verifice minuțios legalitatea și temeinicia hotărîrii atacate, să se pronunțe asupra tuturor motivelor invocate în apel de către apărare, precum și invocate de procuror la examinarea cauzei și să adopte o hotărîre legală și întemeiată, care să corespundă prevederilor art. 417 Cod de procedură penală.

9. În temeiul art. 434, art. 435 alin. (1) pct. 2) lit. c) Cod de procedură penală, Colegiul lărgit al Curții Supreme de Justiție,

DECIDE :

Se admite recursul ordinar declarat de procurorul în Procuratura de nivelul Curții de Apel Chișinău, Cătălin Scutelnic, se casează total decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 09 octombrie 2015, în cauza penală în privința lui **Milinceanu Sergiu Vasile** și se dispune rejudecarea cauzei de către aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

Decizia nu se supune căilor de atac.

Decizia motivată pronunțată la **30 iunie 2016**.

Președinte

Ursache Petru

Judecători

Toma Nadejda

Timofti Vladimir

Alerguș Constantin

Moraru Petru